

Kom, We Gaan!

door Jennifer Talkington

© Copyrightpagina

Copyright © maart 2026

Jennifer Talkington.

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd of verspreid in welke vorm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Lieve Phill,
Je eindeloze geduld, je luisterend oor*

En

*mijn rots in de branding,
Dit boek is voor jou.*

x

Inleiding

We kochten in november 2010 een Mercedes 508D camper van een gozer op eBay in Engeland bijna per ongeluk. We hadden al die waanzinnig hoge prijzen van campers gezien en konden onze ogen niet geloven toen we deze koopje zagen.

“Ik wil ‘m!” En natuurlijk zag ik Phill meteen zijn ogen rollen om me te laten weten dat ik m’n mond moest houden. Dus wachtten we af, zonder zelfs maar een bod te plaatsen, tot de veiling was afgelopen en niemand hem had gekocht.

Eén: je hebt een vrachtwagenrijbewijs nodig om ‘m te mogen besturen.

Twee: hij stond geparkeerd binnen de M25, met al die nieuwe milieuregels.

Drie—en waarschijnlijk het belangrijkste—hij stond op de oprit van de moeder van de eigenaar, waardoor er geen zon meer in haar woonkamer kwam.

Ons lachelijke bod werd geaccepteerd, en zo werden we de trotse eigenaars van wat nu bekendstaat als de “Bimbel-Bus”.

Hij heeft een flinke opknapbeurt gehad om te worden wie hij nu is: zelfvoorzienend en helemaal off-grid klaar.

We hebben er hele leuke mini-vakanties mee gehad. We waren geïnspireerd door het verhaal van iemand die in 2012 helemaal rond West-Europa was gereden in een camper, off-grid, en alleen af en toe een camping nodig had om de was te doen.

Dus begonnen we onze eigen versie. In juni 2012 vertrokken we voor onze eigen rondreis door Europa. Maar toen we in Zuid-Frankrijk waren, kregen we een telefoontje: Phill’s moeder was ernstig ziek, en als haar enige zoon moest hij zo snel mogelijk naar Nederland komen. Dus reden we in pogendienst van Zuid-Frankrijk naar Nederland.

Mama bleek niet op sterven na dood te zijn, maar het was wel duidelijk dat ze niet meer zelfstandig thuis kon wonen.

Phill en ik moesten een keuze maken: zou zij bij ons in Engeland komen wonen, of zouden wij naar Nederland verhuizen om voor haar te zorgen? Toen ik haar vroeg: “Zullen we in jouw huis wonen, zodat we voor je kunnen zorgen?”, was haar antwoord: “Natuurlijk. Neem Phill maar mee.” ... Uh, dat zal ik wel doen.

We vroegen de kinderen of ze mee wilden, maar die hadden allebei hun eigen leven en bedankten voor de uitnodiging. Dus in juni besloten, in augustus verhuisd.

Mama leefde tot maart 2013, en na haar overlijden overwoog we om terug te gaan naar Engeland. Maar Phill had werk, ik was net mijn reflexologie-examens in het Nederlands gehaald, en het leven ging gewoon door.

De praktijk groeide, Phill's werk was stabiel, en we plodderden voort. Tot er een paar dingen gebeurden die een tweede emigratie in gang zetten.

Ik werd ernstig ziek (nu beter, gelukkig). Phill werd ook ziek (ook beter nu). Mijn zus in Frankrijk had mijn hulp nodig, en ik reed elke keer vanuit Nederland naar beneden als er een crisis was. (En die waren er genoeg.)

Dus begin 2024 besloten we ons huis in Nederland te verkopen, een plek in Frankrijk te kopen, en van het “wisselgeld” te leven als ons vroege pensioen.

Eenmaal geïnstalleerd, begonnen we met ons plan om allerlei bucketlist-reizen te maken. Maar in januari 2025 viel Phill van een trap en brak zijn enkel. Lange afstanden moesten worden geannuleerd.

Na zijn herstel veranderden onze prioriteiten, en we besloten: deze reis moest nu gebeuren, of nooit.

Zo begon onze Winterreis.

Disclaimer:

Deze Nederlandse vertaling van "OK, Let's Go!" door Jennifer Talkington is oorspronkelijk in het Engels geschreven en is vertaald naar het Nederlands met behulp van zowel een kunstmatig intelligentiesysteem (AI) als Jenny's kennis van het Nederlands. Er is zorgvuldig geprobeerd de integriteit van de originele tekst te behouden, maar eventuele fouten, omissies of stilistische inconsistenties zijn onbedoeld en mogen worden vergeven. Het doel is om het verhaal, de inzichten en de ervaringen zoals beschreven in het originele manuscript zo getrouw mogelijk over te brengen.

Kom, We Gaan! door Jennifer Talkington

104 dagen, 3 landen, en een busje dat meer avonturen beleefde dan wij:

Met een oude Mercedes die het nog steeds doet, een hond die denkt dat ze de baas is, en twee vroeggepensioneerden die besloten: Laten we gewoon gaan..

Kom, We Gaan! door Jennifer Talkington

Dag 1 – 27 november 2025, Berck

Voordat de wielen van onze Mercedes 508D uit 1981 het asfalt raakten, moesten we eerst het huis in winterslaap stoppen – alsof je een koppige, oude tante in bed stopt die niet wil toegeven dat het koud is.

Water uit.

Ramenzekering op slot.

Alles wat kon wapperen, klapperen of dieven lokken, stevig vastgezet.

Deuren gecheckt. Nog een keer gecheckt, want veiligheid is een kunstvorm.

De kas was leeg als de Tweede Kamer tijdens een debat over belasting voor de rijken. Kiemplantjes gered, verplaatst en tussen de aardbeien gestopt met een knus wintervliesje eromheen, als mini-VIP's. De citroenboompjes hielden hun plek in de kas, ingepakt in dekens als agorafobische truffids die weigerden naar buiten te gaan.

De wormen vierden intussen feest. Meer dan veertig appels aan schillen en klokhuizen van een epische appeldroogsessie, plus drie hele eierdozen – hun Michelin-stermaaltijd. We klemden het deksel vast met bulldogklemmen, anders zou het bij de eerste de beste windvlaag als een acrobaat van de bak afvliegen. Dat doet-ie namelijk altijd als-ie niet goed vastzit.

Eindelijk: buitenplanten ingepakt, binnenplanten bij de burens in plantenoppas, wormen in feeststemming, en het huis dat zuchtend in winterslaap ging. Tijd voor de Bimbel-Bus.

Inpakken werd Tetris voor volwassenen, expert-level.

Bederfelijke waar: erin.

Kleren: erin.

Knutselspullen, garen, haken en ‘voor-het-geval-dat’-knutselprojecten: allemaal in tassen en dozen gepropt.

En ergens tussen al dat spul hebben we ook nog de EHBO-doos erin gewurmd, die kraakte als een apotheek op wielen. Mochten we ziek worden, we hadden in elk geval genoeg ibuprofen om een rugbyteam te behandelen.

Een later-dan-gepland afspraakje met Sandra over L’Assurance Maladie herinnerde ons eraan dat **papierwerk zich voortbeweegt met de snelheid van een oude slak op kalmeermiddelen. Nog steeds wachtend op dat mysterieuze blauwe formulier van de belastingdienst. Misschien komt het in december. Of in een volgend leven.

Uiteindelijk verliet ons geduld het gebouw via het dakraam.

Ach, laat ook maar zitten. Tijd om de bananen hier weg te krijgen.

We reden eindelijk weg om 17:30, met de duisternis als een gordijn dat dichtvalt na Akte Een.

Aangekomen op een bijna lege camperplek in Berck, waar de stilte als een braaf hondje lag te wachten. Polarsteps ingesteld, reisvriendjes gekozen: Oli, Ellie, Jaq, Gemma, Pia en Didi ingeschakeld voor morele steun – of ze het nu wisten of niet.

Diner: Toulouse-worst met paddenstoelen en kool. Verrassend lekker. De bus rook naar overwinning en spuitjes. Morgen jagen we kilometers – bij voorkeur voorwaartse.

Binnenin lijkt de bus nog steeds op een ontplofte kringloopwinkel, maar we rijden, we ademen, we dwalen. De beste verhalen beginnen zo: een tikkeltje chaotisch, lichtelijk rokerig, onmiskenbaar spannend.

Kom, We Gaan! door Jennifer Talkington

Dag 2 – 28 november 2025, Berck

In slaap gewiegd door hoge wind gisteravond – geen wiegeliedje, maar meer een volledig lichaams-hangmatervaring binnen in wat ik me voorstel als een geduldige, goed afgeronde walvis die je zachtjes wiegt in plaats van plankton door zijn tanden te spuiten als confetti.

Hoe dan ook, ik sliep als een blok hout. Een zwaar, onverzettelijk blok.

Ochtenddouche: camperstijl.

Zuinig. Efficiënt. Een klein wonder.

Voor degenen die het ritueel niet kennen, gaat het ongeveer zo:

Nat. Stop. Zeep. Stop. Afspoelen.

Conditioner? Doe niet zo mal. Dat is voor mensen met tanks die niet in hartslagen worden gemeten. In plaats daarvan smeren we dat leave-in-spul en doen alsof het salon lux is. Het werkt, maar net. Toch tien punten voor milieu smugheid, en nog eens vijf voor het niet huilen toen de waterdruk hikte.

Toen: de hond uitlaten.

Dhobi – acht jaar, voor de helft Bulgaarse speurhond, voor de helft Doberman, voor de helft Heinz 57-wildcard – is genetisch geprogrammeerd om met haar neus voorop te gaan. En dat deed ze. 45 minuten lang leidde ze me over het strand, duinen en twijfelachtig glibberige rotsen, als een levende wolbol die door overijverige katten wordt meegetrokken.

En toen zag ze ze.

Een hele kolonie zeehonden, aangespoeld als overopgeblazen rupsen op een yogamat. Glanzende grijze worstjes uitgestrekt in de motregen, snorkend als slecht gestemde tuba's die dringend therapie nodig hebben. Dhobi bevroor midden in een snuffel. Kop schuin. Ogen groot. Haar innerlijke monoloog was luid genoeg om te voelen:

“Wat in hemelsnaam zijn DAT voor beesten?!”

Ze staarde. Verbaasd. Betoverd. Mogelijk getraumatiseerd.

Elke honkende snork deed haar oren draaien als individueel bestuurd schotelantennes. Ze wilde dichterbij, maar vermoedde ook buitenaardse zeevarkens met kwade bedoelingen. Ik respecteerde haar voorzichtigheid.

Na deze topentertainment pakten we in, legden een voor regenhoes onder het dakraam dat zoveel hoofdpijn had veroorzaakt met lekkages, en reden weg. We reden in ploegendienst door aanhoudende motregen, zo'n 200 km in totaal. Grijs. Nat. Bepaald weer. Perfect voor vooruitgang en absoluut niets anders.

Ik reed de eerste snelwegetappe om mijn vertrouwen terug te winnen, als stuurwiel attentant. Verrassend ontspannen. Een paar versnellingskrassen voordat ik me herinnerde dat de koppeling van dit oude beest helemaal ingetrapt moet worden om los te komen. Oh, en dubbel declareren ook. Net voor het ingewikkelde gedeelte nam Phill het over.

Ondanks het grijze stemmingsbord verraste de snelweg ons: slanke zilverberken die hun laatste gele bladeren vasthielden als gouden vuurwerk in slow motion, rode kornoeljes langs de berm als vurige linten. De herfst weigerde zachtjes heen te gaan. Zelfs onder een loden lucht gaf de kleur een show weg.

Brunch bij Dieppe kwam met live theater. Een vrachtwagen werd geborgen, behalve dat dat helemaal niet lukte.

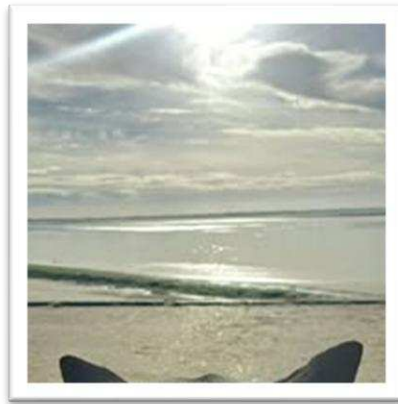
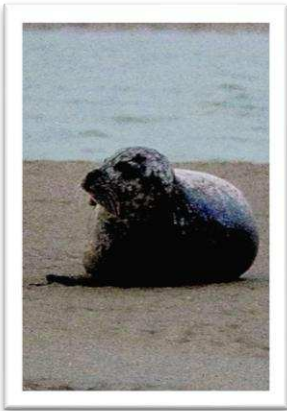
Er was veel gasgeven, loskoppelen, weer vastmaken, nog meer gasgeven, gevolgd door wild gebaren in meerdere regionale dialecten van frustratie.

Het leek op moderne dans, gechoreografeerd door een olifant voor twee gorilla-achtige mannen met baarden die een hele dierenwinkel aan kleine zoogdieren hadden kunnen herbergen. We keken toe, stil dankbaar dat we niets meer bezaten met luchtleidingen, vieze vijfde wielen of emotionele instabiliteit. Je ziet de partners thuis al heen en weer ijsberen in de keuken, mompelend: “Hij zei dat hij voor twaalf uur terug zou zijn...” en vrezend voor dat ene telefoontje. Gelukkig was het niet “het gevreesde” telefoontje.

We rolden Bec-Hellouin binnen om 15:30, waar de zon, die al zo lang afwezig was – misschien wel in staking – opeens herinnerde dat we bestonden. Zonnepanelen bakten als zonnedronken hagedissen, de accu’s kropen naar 100%, de bus spinde van elektrisch geluk, en wij pasten ons aan: neurierend, gevoed, opgeladen.

Een goede dag. Grijs. Vochtig. Saai op alle goede manieren – met zeehonden, spektakel, landschap en een zachte zonnelanding als afsluiter.

Kom, We Gaan! door Jennifer Talkington

Dag 3 – 29 november 2025, Bec-Hellouin

Gisteravond schreef ik een verhaal over wolven en liefde, geïnspireerd door een prompt van Reedsy die ik elke vrijdag krijg. Ik heb het ingediend en meteen op Kindle gezet voordat ik me kon bedenken. Raar om te bedenken dat mijn woorden nu de wereld in gaan terwijl ik me opkrul onder een camperdeken, luisterend naar de stilte en af en toe een uil die roept.

De nacht hier was doodstil.

Geen gezoem van de weg.

Geen straatverlichting.

Geen beschaving die zachtjes haar keel schraapt.

Alleen duisternis zo dik als fluweel en uilen die de stilte doorweven met zachte, oude vragen. We sliepen als omgezaagde bomen. Weer.

De ochtend begon met een spectaculair roze licht, en we liepen met Dhobi langs ruige geiten, zwartkopschapen en minipaardjes met wapperende manen. Ze snuffelde, zoals altijd, en knabbelde toen aan gras alsof ze ook bij de geiten hoorde.

Vandaag is het mijn verjaardag: vierenzestig jaar leven op dit draaiende wonder. Ik werd wakker met een gedicht dat al in mijn hoofd vormde, woorden die zich uitrekten en kronkelden als katten in het ochtendlicht.

Na het gebruik van onze elektrische broodrooster voor het eerst op de nieuwe transformator, een langzame, heerlijke wandeling rond de abdij. De stenen doordrenkt van

geschiedenis en verhalen, uitstralend een voelbare, vredige energie. Ik hobbelde terug naar de camper omdat mijn linker heup protesteerde en begon aan een nieuw verhaal. Dit keer geïnspireerd door de uilen van gisteravond en de geschiedenis van de abdij.

Phill nam me mee naar een café in het dorp voor een cappuccino en abrikozentaart, het soort dat je even doet geloven in hogere machten.

Mijn linkerdij been in opstand, dus gaf ik me over aan pijnstillers en een middagdutje. Ik werd wakker door een telefoontje van tante Sheila, en we hadden het langste, warmste gesprek dat ik me met haar kan herinneren, zonlicht voor de ziel zelfs in november.

En toen – regen. Weer.

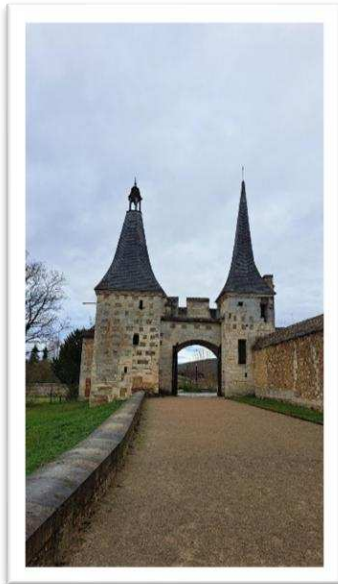
Vogels zaten ineengedoken als chagrijnige forenzen zonder paraplu.

Een grote witte reiger paradeerde langs de beek met verveelde elegantie, terwijl eksters en een winterkoninkje als vonken heen en weer flitsten. Twee natte roofvogels zaten op palen, hun vleugels slap hangend in gedeelde berusting, het toonbeeld van vochtige vastberadenheid.

Niet glamoureuus. Niet episch. Maar rijk.

Vol leven in kleine, glinsterende stukjes.

Een verjaardag. Gewoon nog een magische dag.

Dag 4 – 30 november 2025, Juigné-sur-Loire

Ik was al om half vijf wakker en zat rechtovereind.

Niet door opwinding of slapeloosheid, maar door die oude, absolute stilte. De koelkast zweeg, het licht gaf zelfs geen flikkering en zelfs de USB-poorten zaten te mokken als oninteressante pubers. De accu's waren gisteravond met een zucht in slaap gevallen en hadden al het laatste restje stroom meegenomen.

Geen licht. Geen geruis. Niets.

Alleen die diepe, grotachtige stilte van een bergenachtige grot.

De waterpomp was net zo onverschillig en gaf alleen een fijn straaltje water in de waterkoker – net genoeg voor ochtendthee en, godzijdank, Phills koffie. Kleine overwinningen in het koninkrijk van geen stroom.

We pakten bij flauw zaklamplicht, zo stil mogelijk om de burens niet wakker te maken. Om vijf uur liepen we Dhobi, die opgewekt en met valse moed het donker in trok als een klein ontdekkingsreiziger. Om half zes reden we weg, met de koplampen die tunnels door de duisternis sneden. Ik wist dat we later de rekening zouden betalen voor deze vroeg-op-reis, maar voor nu voelden we ons fris en monter.

Binnen enkele minuten nam de dynamo het over, de vriezer lichtte op van dankbaarheid, de waterpomp begon weer te zoemen als een tevreden bijenkorf en ineens waren we niet meer in de steentijd. Zestig procent batterij en stijgend. We konden weer ademhalen.

Het is verbazingwekkend hoe ver je komt als je vertrekt voordat de vogels zelfs maar aan piepen denken.

Om 11:30, na uren tolwegen en €88 aan tol dat ons werd afgetroggeld omdat onze bus in categorie drie zware vracht viel, stopten we voor benzine en boodschappen. De schok was direct.

Van de stilte van uilen en abdijklokken naar een overvol Carrefour vlak voor de verplichte zondagssluiting. Mensen die duwden en trokken, stemmen die tegen de tegels kaatsten, eindeloze gangpaden vol shampoo na shampoo. Ik voelde me alsof ik in een mierenhoop was beland waar elke mier een mens was met een dringende bestemming.

Helemaal overweldigd klemde ik me vast aan mijn boodschappenlijstje alsof het een kompas in een storm was en marcheerde vierduizend vastberaden stappen door de chaos. Redding kwam toen Phill belde op het moment dat ik bij de kassa stond, met Dhobi aan de lijn, en me kalmeerde als een lucht verkeer stoerder die een onrustige piloot begeleidt.

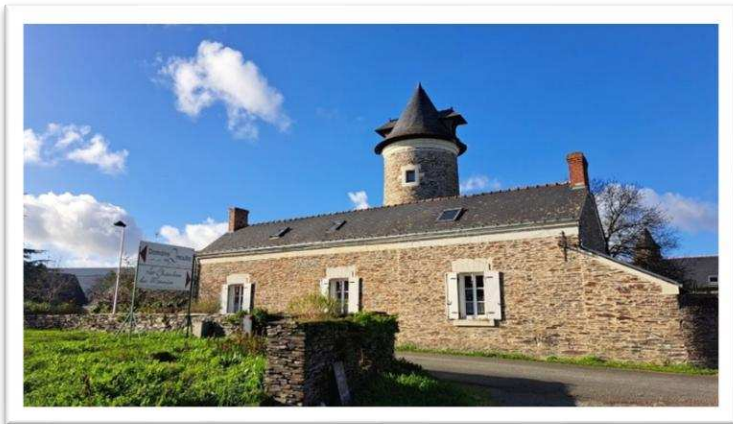
Diepe ademhaling, mindfulness en een flinke aftocht brachten mijn evenwicht terug.

Om 13:30 rolden we ons nieuwe heiligdom binnen: Domaine des Deux Moulins in Juigné-sur-Loire. Gratis stroom. Gratis water. Toiletten. En zelfs de belofte van een warme douche. De zon scheen door de kale wintertakken, waardoor donkergrijze schaduwen over het gras dansten als vervaagde inktstrepen.

Ik heb al eerlijk beloofd om morgenochtend een fles wijn of misschien een gevaarlijk zompige kaas te kopen, want deze

mensen hebben ons met stopcontacten en rust weer teruggebracht naar de beschaafde wereld.

Kippensoep gevolgd door appel crumble als late lunch. Zoals verwacht viel de uitputting als een zacht beklede hamer om drie uur in. Wij, of beter gezegd wij drieën, vielen in slaap tot zes uur. Dhobi snurkt

Dag 5 – 1 december 2025, Cahors

Om half acht werden we wakker van vans en geroezemoes toen de werknemers van Domaine des Deux Moulins arriveerden. De plek bruiste van een ritme. Wollen mutsen, dikke sokken, warme jassen, rugzakken met power Banks en snoeischaren die zoemden als kleine metalen insecten tussen de wijnranken. Vrouwen lachten, mompelden, vergeleken handschoenen, dronken uit dampende mokken en gingen met energieke vastberadenheid aan het werk. Een wijngaard stil staan? Nooit, zelfs niet in de winter.

Het bord bij de ingang vertelt je alles als je even stilstaat. Druiven in een hand, een groen blad als een beloftevorm, en de woorden Domaine des Deux Moulins rusten elegant op een wit geëmailleerd bord. De naam ademt geschiedenis. Twee molens, oud en nuttig, die rustig en geduldig draaien. Als je stilstaat, hoor je bijna het kabbelende water en het gekreun van hout. Ik hou van plekken met verhalen in hun botten.

Die ochtend besteedde ik aan kunst. Twee klein marmeren schilderijtjes ontstonden onder mijn kwast, gevonden materialen die veranderden in groene berglandschappen met watervallen. Het voelde alsof ik met kleur ademde. Acrylverf die de lagen in het marmer volgde alsof het me leidde.

We slenterden door de wijnhandel en ontdekten een paar waarheden. Ten eerste: hun wijn is biologisch, met de hand verzorgd, gewaardeerd en dus prijzig. De goedkoopste fles was veertig euro, wat ons een beetje schokte, dus bewonderden we het respectvol en liepen weg.

Ten tweede: de honingplanken waren leeg. De eigenaar vertelde dat bijna al hun bijenvolken waren opgegaan aan Aziatische hoornaars. Het voelde als een stille rouw in die lichte, gezellige winkel.

Uiteindelijk gingen we weg met een stronk broccoli en een licht schuldgevoel. Ik troost mezelf met de gedachte dat we ten minste iets hebben gekocht.

Daarna een lange wandeling. Over marmeren paden, door een kastanjebos, met natte bladeren die kraakten onder onze voeten. Ik vond nog twee marmeren platen en schilderde er later groene druiven op. Al deze kunstwerken schonk ik aan de eigenaar. Kunst van de aarde. Verf voor een plek. Het voelde goed.

Het avondeten bestond uit rundvleesfajita's met biologische broccoli. Simpel, warm en met dankbaarheid gegeten.

De dag voelde als groene verf en steen.

Rustige handen aan het werk, wijngaarden die wachten op de lente, kunst ontstond uit wat de grond ons bood. En een verhaal dat borrelt over Aziatische hoornaars – maar vandaag won de kwast het van de woorden.

Morgen een sprongetje van zo'n tachtig tot honderdvijftig kilometer. Laten we zien waar we belanden.